

Gekrouwd
zijn is de
hemel
riet

lekker luchtig huwelijksboek

Annemarie van
Heijningen-Steenbergen

Boekencentrum
Derde druk

Derde druk 2018

ISBN 978 90 239 5175 9

ISBN e-book 978 90 239 5176 6

Boekverzorging: Flashworks^{nl} - Kampen

Illustraties: Willeke Brouwer

Foto p. 12 Harm Prins

Foto p. 110 Charlotte Polman (Maple & Mill Photography)

Foto achterplat: Dik Nicolai

© 2017 Uitgeverij Boekencentrum, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijboekencentrum.nl

Voor wie is dit boek?

Dit boek is geschreven voor alle echtparen en echtparen-in-spe, die een of meerdere van de volgende zinnen zonder aarzelen kunnen aanvinken:

- Getrouwd zijn is naast fantastisch ook behoorlijk ingewikkeld.
- We zijn zojuist van start gegaan, maar hoe gaat het straks als de roze wolk plaatsmaakt voor het echte leven?
- Stiekem vragen we ons af of we beter niet hadden kunnen trouwen.
- We zijn door de jaren heen allebei veranderd; passen we nog wel bij elkaar?
- We gaan steeds meer ieder onze eigen weg.
- Een huwelijk is hard werken; het gaat gek genoeg niet vanzelf goed, wel vanzelf verkeerd.
- Soms voel ik geen liefde meer.
- We willen graag investeren in onze relatie, maar werk en gezin lijken onze tijd volledig op te slokken.

En meer van dit soort dingen.

Stiekem hier en daar wat aangekruist? Geen zorgen. Waar een wil is, is een weg.*

Je kunt van heel ver komen en toch weer heel ver komen. (Bron: dit boek)

* Waar een wil is, is een weg – meestal. Soms is er een ijzersterke wil, maar een opgebroken weg. Bepaalde (psychiatrische) problemen zijn te groot voor onze wil, te zwaar voor onze smalle schouders. Dan blijkt de weg uiteindelijk toch dood te lopen. Als dit bij jou het geval is, dan bied ik je mijn stevigste hug, maar niet de boodschap van dit boek. Leg het weg en koop iets anders. God zegene je met alles wat je nodig hebt.

Huwelijk

Het woord 'huwelijk' is, op de keper beschouwd, een intrigerend woord.

Enerzijds klinkt het vanwege die 'h' als een vermoeide zucht: hhuwelijk. Hebben we alles gehad, krijgen we dat nog.

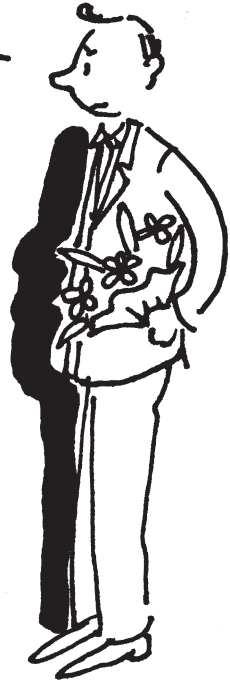
Anderzijds heeft het de klank van een adembenemend mysterie: hhuwelijk. Zodanig boeiend, dat je het uitspreekt als een halve fluistering.

Dubbelzijdig dus.

Een verduiveld lastig verbond. Hels kabaal van tijd tot tijd. Met – God zij dank – een hemels tintje.

er is wel wat
anders aan je

BALKONSCÈNE

Sprookjes zijn sprookjes
en prinsen bestaan niet.

De realiteit is
al dynamisch genoeg.

Van vonken en vlinders,
tot scherven en splinters.

Van zoeken en tasten
naar de hand van die ene.

Verzoenende lippen
die woorden versmoren -
waar verwijdering wijkt
bij voortschrijdend inzicht.

Gestadige groei.
Genadige trouw.

8 juni 2015

De foto waarmee dit boek begon

Zo'n kekke *loveshoot* kreeg ik hem niet in de maag gesplitst, maar even tien minuutjes met de overbuurman moest kunnen. Vond ik. Ik had daarvoor sterke argumenten:

- ♥ de overbuurman kon fotograferen (niet zo'n beetje halfhalf, maar echt goed);
- ♥ de overbuurman ging binnen een maand verhuizen;
- ♥ we zouden altijd nog zo'n balkonscène doen (weet je nog, Mies, net als Max en Alex);
- ♥ we waren vijftien jaar samen;
- ♥ hij was jarig die dag.

Goed, het kwam erop neer dat hij geen keus had. Buurman erbij gevraagd. Manlief naar boven gesleept.

Jammer dat de foto niet in kleur is afgedrukt. Alles klopt. De bloemetjesgordijnen bij de bloemetjesjurk. De rieten mand op het balkon. De toewijding, de omarming en de kus. Een foto liegt niet.

Een foto liegt niet. Ik zag dat Michel voor de zoveelste keer met zijn riem een lusje had overgeslagen (irritant, irritant, irritant). Bij de kus krampte de lach om zijn kaken. Om de idiote schijnvertoning. Om de fotograaf, die hem aanmoedigde mij in mijn kont te knijpen. Om het feit dat hij poseren haat en er opnieuw in was getrapt. En om de luid toeterende auto, waardoor hij mij weliswaar zoende, maar tegelijk ongemakkelijk naar de weg gluurde: 'Zijn we zó zichtbaar voor langsrijdend verkeer?'

Ik plaatste de foto op Facebook. Het begon *likes* en reacties te regenen. 'Romantisch plaatje.' 'Wauw, wat een liefde.' 'Het geluk spat er van af.' Slechts een enkele stoutmoedige insider gooide roet in het eten met een spitsvondig: 'Tussen kunst en kitsch.'

En: 'Is Michel toch weer overstag gegaan?'

De foto scoorde. Het stukje tekst ernaast aanzienlijk minder. Een zoet plaatje is prettig consumeren. Plezieriger dan lezen over heisa en gedoe. Terwijl gedoe toch precies datgene is wat het getrouwde leven soms kan zijn.

'Balkonscène': onze relatie samengevat in een kleine vijftig woorden, ons verbond in een notendop. Scènes maken (al of niet op een balkon). Woorden krijgen. Elkaar verliezen in de chaos van de dag. Van sprookje naar ontgoocheling. Maar ook van ontgoocheling naar wonder. Want wat gebeurt er als je domweg in het pikkedonker koppig naar elkaar blijft tasten? Als je stomweg weigert te ontsnappen richting nooduitgang? Je veegt van de weeromstuit de scherven bij elkaar. Onder de splinters herontdek je het verbond. Volharding wordt geboren. Je leert inzien dat de zoeker zeker vinden zal. Dat groei genade is. En dat je ruzies in de kiem kunt smoren met een kus.

Niets is wat het lijkt in de (a)sociale media

Goed, ik heb een haat-liefdeverhouding met de sociale media. De liefde bestaat hieruit: dat mijn grenzeloze nieuwsgierigheid naar anderen naadloos aansluit bij de grenzeloze hoeveelheid informatie die mensen over zichzelf geven. De haat – of liever: het antigevoel – wordt opgewekt door de eenzijdigheid van die informatie. Eenzijdigheid als het gaat over de geneugten des levens. Over vakanties, vierdagen, gezin en huwelijk. Bij mij werkt het overigens averechts. Hoe meer mensen willen bewijzen dat alles echt helemaal buitengewoon te gek is, hoe achterdochtiger ik doorgaans word. Ja ja, denk ik dan, het zal wel weer.

Inmiddels lijkt het trendy om ieder heel of half jaar met foto's aan te tonen dat je zoveel hele of halve jaren samen bent met je husby, je kanjer, je topper, je lieffie, je wijffie, je ventje, je allesse, je enzovoorts. Het bijschrift wordt voorzien van een vindingrijk #timeflies en de gebruikelijke mededeling dat hij of zij de allerliefste van de hele wereld is.

Wel, zelf ben ik op geen enkele wijze getrouwd met de allerliefste van de hele wereld. Mijn wederhelft is zo nu en dan lomp en onhebbelijk – en bovendien gezegend met twee linkerhanden, linkser dan het ergste links. De grap is dat hij óók niet is getrouwd met de allerliefste van de hele wereld. Ik ben met regelmaat dominant en egoïstisch – en bovendien behept met een tong als een tweesnijdend zwaard. Het echtpaar Botterik en Bitch. Voldoende ingrediënten voor een boel schade en schande en, naar ik hoop, duur verworven wijsheid door de jaren heen.

op Twitter is ze wel
in 140 tekens
klaar

Ik heb een sterk vermoeden dat we de enigen niet zijn. Alleen vertellen we dat doorgaans niet aan elkaar, met het oog op de schone schijn. Ik heb nog nooit op Twitter de melding gezien dat echtgenoot zojuist dampend van woede de keuken heeft verlaten. Of foto's op Facebook van vol gejanke zakdoeken. Alsof iedereen met verve de rol van het ideale stel op zich heeft genomen. Volgens mij hebben we amper in de gaten wat voor oneigenlijk beeld van relaties we schetsen. Ik wil wedden dat dit bewust of onbewust gevolgen heeft. Oké, de zeer sterken onder ons hebben geen boodschap aan ons digitale geneuzel. Maar ik durf met zekerheid te stellen dat het gros soms sociale druk ervaart (bij ons moet het plaatje minstens zo perfect zijn als bij hen), of een gevoel van eenzaamheid (blijkbaar loopt het bij iedereen op rolletjes, behalve bij mij). Terwijl een verbond dat berust op beloftes voor het leven bij tijden nogal penibel kan zijn.

Ik ga ervan uit dat de meeste stellen die ik op mijn tijdlijn langs zie schuiven geweldige momenten hebben met elkaar. Maar er zullen vast ook dieptepunten zijn. Nare gewoontes, destructieve patronen, misschien zelfs zwarte bladzijden, die we liefst voor elkaar verborgen houden.